

เอกสารประกอบการพิจารณา

ร่างพระราชบัญญัติ

คุ้มครองผู้บริโภคจากกรณ

พ.ศ.

คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ

บรรจुरะเบียบวาระ ครั้งที่ ๑๓

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ทำหน้าที่รัฐสภา
๑๓๕
ฉพ. /๒๕๓๕

เอกสารประกอบการพิจารณา

งานบริการค่าน้ำ ศูนย์บริการเอกสารและค่าน้ำ สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา โทร. ๒๕๖๑๘๑๑ ๙๙ ต่อ ๒๓๒ ๒๓๕

สารบัญ

1. สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)	1
2. ประวัติความเป็นมาของร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.	10
3. เหตุผลและนโยบายของร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.	11
4. ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถกับการประกันภัยรถยนต์ภาคปกติ	12
5. จำนวนรถตามสถิติ ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2533	14
6. การแบ่งประเภทรถยนต์เพื่อจัดกลุ่มอัตราเบี้ยประกันภัย	15
7. สรุปความคิดเห็นจากการสัมมนาในหัวข้อเรื่อง "ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครอง ผู้ประสบภัยจากรถ ให้อะไรแก่สังคมไทย"	17

บรรณพจนานุกรม

นิติกร 5

ผู้รับผิดชอบ

สรุปสาระสำคัญ
ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

เหตุผล

เนื่องจากปรากฏว่าอุบัติเหตุอันเกิดจากรถได้ทวีจำนวนขึ้นในแต่ละปี เป็นเหตุให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก โดยผู้ประสบภัยดังกล่าวไม่ได้รับการชดเชยค่าเสียหายหรือได้รับชดเชยค่าเสียหายไม่คุ้มกับความเสียหายที่ได้รับจริงและหากผู้ประสบภัยจะใช้สิทธิทางแพ่งเรียกร้องค่าเสียหายก็ต้องใช้เวลาดำเนินคดียาวนาน ดังนั้น เพื่อให้ผู้ประสบภัยได้รับการชดเชยค่าเสียหายและได้รับค่าเสียหายเบื้องต้นที่แน่นอนและทันที่ สมควรกำหนดให้มีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญ

1. คำนิยามศัพท์

"รถ" หมายความว่า รถตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ รถตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก และรถตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ทหาร

"เจ้าของรถ" หมายความว่า ผู้ซึ่งมีกรรมสิทธิ์ในรถหรือผู้มีสิทธิครอบครองรถตามสัญญาเช่าซื้อ และหมายความรวมถึงผู้นำรถที่จดทะเบียนในต่างประเทศเข้ามาใช้ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวด้วย

"ผู้ประสบภัย" หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับอันตรายต่อชีวิตหรือร่างกาย เนื่องจากรถที่ใช้หรืออยู่ในทางหรือเนื่องจากสิ่งที่ยับหรือติดค้างในรถนั้น และหมายความรวมถึงทายาทโดยธรรมของผู้ประสบภัยซึ่งถึงแก่ความตายด้วย

"ความเสียหาย" หมายความว่า ความเสียหายต่อชีวิต ร่างกายหรืออนามัย อันเกิดจากรถ

"ผู้ซึ่งอยู่ในรถ" หมายความว่า ผู้ซึ่งอยู่ในหรือบนหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของรถ และ
หมายความรวมถึงผู้ซึ่งกำลังขึ้นหรือกำลังลงจากรถนั้นด้วย

"บริษัท" หมายความว่า บริษัทตามกฎหมายว่าด้วยการประกันวินาศภัยที่รับประกัน
ภัยรถตามพระราชบัญญัตินี้

"ค่าเสียหายเบื้องต้น" ในกรณีความเสียหายต่อร่างกาย หมายความว่า ค่ารักษาพยาบาล
และค่าใช้จ่ายอันจำเป็นเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลของผู้ประสบภัย และในกรณีความเสียหายต่อชีวิต
หมายความว่า ค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นเกี่ยวกับการจัดการศพผู้ประสบภัยซึ่งถึงแก่ความตาย

"เครื่องหมาย" หมายความว่า เครื่องหมายแสดงว่ามีการประกันความเสียหายสำหรับ
ผู้ประสบภัยจากรถตามพระราชบัญญัตินี้

"นายทะเบียน" หมายความว่า อธิบดีกรมการประกันภัยหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมการ
ประกันภัยมอบหมายโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

"กองทุน" หมายความว่า กองทุนทดแทนผู้ประสบภัย

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

2. ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจ
ออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

การประกันความเสียหาย

3. ภายใต้บังคับของข้อ 4 เจ้าของรถซึ่งใช้รถหรือมีรถไว้เพื่อใช้ต้องจัดให้มีการประกัน
ความเสียหายสำหรับผู้ประสบภัยโดยประกันภัยกับบริษัทประกันภัยตามกฎหมายว่าด้วยการประกันวินาศภัย
จำนวนเงินเอาประกันภัย ให้กำหนดตามชนิด ประเภท และขนาดของรถ แต่ต้อง
ไม่น้อยกว่าจำนวนเงินที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

4. รถดังต่อไปนี้ไม่ต้องจัดให้มีการประกันความเสียหายตามข้อ 3

4.1 รถสำหรับเฉพาะองค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท และรถสำหรับผู้
สำเร็จราชการแทนพระองค์

4.2 รถของสำนักพระราชวังที่จดทะเบียนและมีเครื่องหมายตามระเบียบที่เลขาธิการพระราชวังกำหนด

4.3 รถของกระทรวง ทบวง กรม เทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด สุขาภิบาล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และราชการส่วนท้องถิ่นที่เรียกชื่ออย่างอื่นและรถยนต์ทหารตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ทหาร

4.4 รถอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

5. รถที่จดทะเบียนในต่างประเทศและนำเข้ามาใช้ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว โดยเจ้าของรถไม่มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร เจ้าของรถต้องจัดให้มีการประกันความเสียหายสำหรับผู้ประสบภัย ทั้งนี้ ตามจำนวนเงิน หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

6. ภายใต้บังคับของข้อ 4 ห้ามมิให้ผู้ใดใช้รถที่ไม่ได้จัดให้มีการประกันความเสียหายตามข้อ 3 หรือ ข้อ 5

7. ให้นายทะเบียนจัดทำเครื่องหมายส่งให้บริษัทเพื่อส่งมอบให้แก่เจ้าของรถที่ได้จัดให้มีการประกันความเสียหายกับบริษัทตาม ข้อ 3 หรือ ข้อ 5 แล้ว

เจ้าของรถต้องติดเครื่องหมายไว้ที่รถ

ลักษณะของเครื่องหมายและวิธีการติดเครื่องหมาย ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

8. ในกรณีที่บริษัทหรือเจ้าของรถบอกเลิกกรมธรรม์ประกันภัยก่อนครบกำหนดความคุ้มครองไม่ว่าด้วยเหตุใด บริษัทต้องแจ้งการบอกเลิกนั้นให้นายทะเบียนทราบ และเจ้าของรถต้องส่งคืนเครื่องหมายตาม ข้อ 7 ให้แก่นายทะเบียน

การแจ้งการบอกเลิกและการส่งคืนเครื่องหมาย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

9. กรมธรรม์ประกันภัยหรือเอกสารประกอบหรือแนบท้ายกรมธรรม์ประกันภัยซึ่งมีข้อความระบุถึงความรับผิดชอบของบริษัทแตกต่างไปจากที่กำหนดไว้ในบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ บริษัทจะยกเป็นข้อต่อสู้เพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบต่อผู้ประสบภัยในการชดเชยค่าเสียหายเบื้องต้นมิได้

10. บริษัทจะยกเอาเหตุแห่งความไม่สมบูรณ์หรือการฝ่าฝืนเงื่อนไขของกรมธรรม์ประกันภัยระหว่างบริษัทกับเจ้าของรถ หรือการได้บอกเลิกกรมธรรม์ประกันภัยกับเจ้าของรถ เพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบต่อผู้ประสบภัยในการชดเชยค่าเสียหายเบื้องต้นมิได้ เว้นแต่บริษัทได้มีหนังสือแจ้งการบอกเลิกกรมธรรม์ประกันภัยให้เจ้าของรถและนายทะเบียนทราบล่วงหน้า

การบอกเลิกกรรมธรรม์ประกันภัยให้มีผลเมื่อครบกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่บริษัทได้มีหนังสือแจ้งการเลิกกรรมธรรม์ประกันภัยไปยังผู้เอาประกันภัยตามภูมิลำเนาที่ทราบครั้งสุดท้าย โดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ

11. บริษัทจะยกเอาความทุจริตหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้เอาประกันภัยมาเป็นข้อต่อสู้เพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบในการจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยมิได้

12. ในกรณีที่รถซึ่งเจ้าของรถได้เอาประกันภัยไว้กับบริษัทได้โอนไปยังบุคคลอื่นโดยผลของกฎหมายว่าด้วยมรดกหรือโดยบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่น ให้ผู้ได้มาซึ่งรถดังกล่าวมีฐานะเสมือนเป็นผู้เอาประกันภัยตามกรรมธรรม์ประกันภัยนั้น และบริษัทต้องรับผิดชอบตามกรรมธรรม์ประกันภัยดังกล่าวต่อไปตลอดอายุของกรรมธรรม์ประกันภัยที่ยังเหลืออยู่

13. ในการรับจดทะเบียนรถยนต์ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์และกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก ให้นำทะเบียนตามกฎหมายดังกล่าวตรวจสอบการได้จัดให้มีประกันความเสียหายตามข้อ 3 ก่อนจะรับจดทะเบียนด้วย

ค่าเสียหายเบื้องต้น

14. เมื่อมีความเสียหายเกิดขึ้นแก่ผู้ประสบภัยจากรถที่บริษัทได้รับประกันภัยไว้ ให้บริษัทจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นแก่ผู้ประสบภัยเมื่อได้รับคำร้องขอจากผู้ประสบภัย

การร้องขอรับค่าเสียหายเบื้องต้นและการจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

15. ในกรณีที่บริษัทไม่จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นตามข้อ 14 ให้แก่ผู้ประสบภัยหรือจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยไม่ครบจำนวนที่ต้องจ่ายให้ผู้ประสบภัยแจ้งการไม่ได้รับชดใช้ค่าเสียหายเบื้องต้นหรือการได้รับค่าเสียหายเบื้องต้นไม่ครบจำนวนจากบริษัทต่อสำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

16. การได้รับชดใช้ค่าเสียหายเบื้องต้นตามข้อ 14 ไม่ตัดสิทธิผู้ประสบภัยที่จะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเพิ่มเติมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

17. ในกรณีดังต่อไปนี้ ให้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยจากเงินกองทุน

17.1 เจ้าของรถที่ก่อให้เกิดความเสียหายมิได้จัดให้มีการประกันความเสียหายตามข้อ 3 หรือข้อ 5 และเจ้าของรถไม่ยอมจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยหรือจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยไม่ครบจำนวน

17.2 ขณะเกิดเหตุ รถที่ก่อให้เกิดความเสียหายมิได้อยู่ในความครอบครองของเจ้าของรถเพราะเหตุที่รถนั้นได้ถูกยกออก ฉ้อโกง กรวไซก ลักทรัพย์ ริดเอาทรัพย์ ชิงทรัพย์ หรือ ปล้นทรัพย์ และเจ้าของรถได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน

17.3 ไม่มีผู้แสดงตนเป็นเจ้าของรถที่ก่อให้เกิดความเสียหาย และรถนั้นไม่มีการประกันภัยกับบริษัท

17.4 มีความเสียหายจากรถเกิดแก่ผู้ประสบภัย แต่ไม่อาจทราบได้ว่ารถคันใดก่อให้เกิดความเสียหาย

17.5 บริษัทไม่จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นตามข้อ 14 ให้แก่ผู้ประสบภัยหรือจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยไม่ครบจำนวน หรือ

17.6 ความเสียหายที่เกิดแก่ผู้ประสบภัยนั้นเกิดจากรถตามข้อ 4.3

18. ในกรณีที่รถตั้งแต่สองคันขึ้นไปก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ประสบภัยซึ่งอยู่ในรถ ให้บริษัทที่รับประกันภัยรถแต่ละคันจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยซึ่งอยู่ในรถคันที่เอาประกันภัยไว้กับบริษัท

ในกรณีตามวรรคหนึ่ง แต่ผู้ประสบภัยมิใช่เป็นผู้ซึ่งอยู่ในรถ ให้บริษัทดังกล่าวร่วมกันจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยทุกคนโดยเฉลี่ยจ่ายในอัตราส่วนที่เท่ากัน

สำหรับกรณีตามข้อ 17 ให้สำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจ่ายหรือร่วมจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี

19. ให้บริษัทหรือสำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นตามข้อ 14 ข้อ 17 หรือ ข้อ 18 ให้แก่ผู้ประสบภัยให้เสร็จสิ้นภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับคำร้องขอ ทั้งนี้ โดยไม่ต้องรอการพิสูจน์ความรับผิด

ให้ถือว่าค่าเสียหายเบื้องต้นเป็นส่วนหนึ่งของเงินค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

20. ในกรณีที่เจ้าของรถหรือบริษัทไม่จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยหรือจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยไม่ครบจำนวนตามข้อ 17.1 หรือ ข้อ 17.5 แล้วแต่กรณี เมื่อสำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยไปตามข้อ 19 แล้วให้นำทะเบียนมีคำสั่งเรียกเงินตามจำนวนที่ได้จ่ายไปนั้นคืนจากเจ้าของรถหรือบริษัท แล้วแต่กรณี และเจ้าของรถหรือบริษัทจะต้องจ่ายเงินเพิ่มในอัตราร้อยละสิบของจำนวนค่าเสียหายเบื้องต้นที่จ่ายจาก

กองทุนสงเคราะห์สมทบกองทุนอีกต่างหาก

ให้เจ้าของรถหรือบริษัทจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นคืนกองทุนพร้อมด้วยเงินเพิ่มตามวรรคหนึ่ง ตามคำสั่งของนายทะเบียนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่รับคำสั่ง

21. การขอรับค่าเสียหายเบื้องต้นตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้ประสบภัยต้องร้องขอภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ความเสียหายเกิดขึ้น

22. ในกรณีตามข้อ 17.1 และข้อ 17.3 ให้นายทะเบียนปิดรถที่ก่อให้เกิดความเสียหายไว้ได้หากมิได้มีการปิดรถนั้นไว้ตามกฎหมายอื่นอยู่ก่อนแล้ว จนกว่าเจ้าของรถจะได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยจนครบจำนวน หรือจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นคืนกองทุนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่รับคำสั่งจากนายทะเบียน และหากมีการปิดรถนั้นตามกฎหมายอื่นอยู่ก่อนแล้ว ให้กรมการประกันภัยมีสิทธิขอเข้าเฉลี่ยในทรัพย์สินนั้นหากมีการขายทอดตลาด

23. รถที่ปิดไว้ตามข้อ 22 ให้นายทะเบียนมีอำนาจขายทอดตลาดได้ในกรณีดังต่อไปนี้

23.1 กรณีที่เจ้าของรถตามข้อ 17.1 ไม่จ่ายเงินค่าเสียหายเบื้องต้นที่จ่ายจากกองทุนแทนตน คืนให้แก่กองทุนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่รับคำสั่งจากนายทะเบียน

23.2 กรณีที่ไม่ปรากฏตัวเจ้าของรถที่ก่อให้เกิดความเสียหาย และนายทะเบียนได้ประกาศหาตัวเจ้าของรถโดยปิดประกาศไว้ ณ ที่ทำการของนายทะเบียน ซึ่งได้ปิดรถที่ก่อให้เกิดความเสียหายไว้ และประกาศในหนังสือพิมพ์รายวันที่จำหน่ายในท้องถิ่นที่เกิดเหตุอย่างน้อยสองวันติดต่อกัน แต่เจ้าของรถไม่ปรากฏตัวก่อนนายทะเบียนซึ่งได้ปิดรถนั้นไว้ภายในสามสิบวันนับแต่วันแรกที่ประกาศในหนังสือพิมพ์

24. วิธีการปิดรถตามข้อ 22 และการขายทอดตลาดรถตามข้อ 23 ให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งโดยอนุโลม

เงินที่ได้จากการขายทอดตลาดรถตามข้อ 23 ให้หักเป็นค่าใช้จ่ายในการปิดและการขายทอดตลาด และจ่ายเป็นค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยหรือจ่ายคืนให้แก่กองทุน แล้วแต่กรณี ถ้ามีเงินเหลือเท่าใดให้คืนแก่เจ้าของรถในกรณีที่ไม่มีผู้แสดงตนเป็นเจ้าของรถที่ก่อให้เกิดความเสียหาย ให้ส่งเงินที่เหลือเข้าสมทบในกองทุน

25. ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นเพราะความทุจริตหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของเจ้าของรถ ผู้ขับขีรถ หรือเกิดจากการกระทำของบุคคลภายนอก หรือเกิดจากการกระทำของผู้ประสบภัยนั่นเอง เมื่อบริษัทหรือสำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้น

ให้แก่ผู้ประสบภัยไปแล้วเป็นจำนวนเท่าใด ให้บริษัทหรือสำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย แล้วแต่กรณี มีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่เจ้าของรถ ผู้ขับขี่รถ หรือบุคคลภายนอกซึ่งก่อให้เกิดความเสียหาย หรือมีสิทธิเรียก ให้ผู้ประสบภัยคืนเงินค่าเสียหายเบื้องต้นได้

การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่ง ต้องกระทำภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้อำนาจเงินค่าเสียหายเบื้องต้น ให้แก่ผู้ประสบภัย หรือภายในห้าปีนับแต่วันที่ผู้ซึ่งต้องรับผิดชอบ

26. ในกรณีที่นายทะเบียนได้อำนาจเงินค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยสำหรับความเสียหายที่เกิดจากรถตามข้อ 4.3 ให้หน่วยงานซึ่งเป็นเจ้าของรถที่ก่อให้เกิดความเสียหาย ส่งเงินตาม จำนวนที่ได้จ่ายจากเงินกองทุนคืนให้แก่กองทุนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงการคลังกำหนด

กองทุนทดแทนผู้ประสบภัย

27. ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นเรียกว่า "กองทุนทดแทนผู้ประสบภัย" มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็น ทุนสำหรับจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยเมื่อมีกรณีตามข้อ 17

กองทุนประกอบด้วย

- 27.1 เงินทุนประเดิมที่รัฐบาลจัดสรรให้
- 27.2 เงินที่บริษัทจ่ายสมทบตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดตาม ข้อ 30
- 27.3 เงินอุดหนุนที่รัฐบาลจัดสรรให้จากงบประมาณรายจ่ายประจำปี
- 27.4 เงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาตามข้อ 22 ข้อ 24 ข้อ 25 หรือข้อ 26
- 27.5 เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้
- 27.6 ดอกผลของเงินกองทุน
- 27.7 เงินที่ได้จากการขายทรัพย์สินที่ได้มาตาม ข้อ 27.4 ข้อ 27.5
- 27.8 เงินรายได้อื่น ๆ

เงินและทรัพย์สินดังกล่าวให้เป็นของกรมการประกันภัยเพื่อใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ ของกองทุน โดยไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเป็นรายได้แผ่นดิน

28. ให้มีสำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยขึ้นในกรมการประกันภัย เพื่อดำเนินการ เกี่ยวกับกองทุน

29. เมื่อมีกรณีตามข้อ 17 เกิดขึ้น และผู้ประสบภัยไม่อาจขอรับค่าเสียหายเบื้องต้น จากเจ้าของรถที่ก่อให้เกิดความเสียหายหรือบริษัทได้ ให้สำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยจากกองทุน เมื่อผู้ประสบภัยได้นำหลักฐานสำเนาบันทึกประจำวันใน

คดีของพนักงานสอบสวนมาแสดงพร้อมกับการยื่นคำขอ

การร้องขอรับค่าเสียหายเบื้องต้นจากกองทุนและการจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นจากกองทุน ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

30. ให้บริษัทจ่ายเงินสมทบให้แก่กองทุนเป็นรายปีในอัตราไม่เกินร้อยละสองของเบี้ย ประกันภัยที่ได้รับจากผู้เอาประกันภัยในแต่ละปี เงินสมทบที่บริษัทจ่ายนั้นให้นำไปหักเป็นค่าใช้จ่ายในการ คำนวณภาษีเงินได้ตามประมวลรัษฎากรได้

การเรียกเก็บและการจ่ายเงินสมทบจากบริษัท ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด ในกฎกระทรวง

บทกำหนดโทษ

31. เจ้าของรถผู้ใดไม่ปฏิบัติตามข้อ 3 หรือข้อ 5 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาท ถึงห้าหมื่นบาท

32. ผู้ใดฝ่าฝืนความในข้อ 6 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงห้าหมื่นบาท

33. เจ้าของรถผู้ใดไม่ปฏิบัติตามข้อ 7 วรรคสอง หรือบริษัทหรือเจ้าของรถผู้ใดไม่ ปฏิบัติตามข้อ 8 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

34. ผู้ใดปลอมเครื่องหมาย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปีและปรับตั้งแต่ หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

35. ผู้ใดคิดหรือแสดงเครื่องหมายอันเกิดจากการกระทำความผิดตามข้อ 34 กับรถ คันหนึ่งคันใด ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับการกระทำความผิดตามข้อ 34

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นผู้กระทำความผิดตามข้อ 34 ให้ลงโทษตาม มาตรานี้แต่กระหนงเดียว

36. เจ้าของรถผู้ใดคิดหรือแสดงเครื่องหมายที่ต้องส่งคืนค่อนายทะเบียนตามข้อ 8 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท

37. บริษัทใดไม่ปฏิบัติตามข้อ 14 หรือเจ้าของรถหรือบริษัทใดไม่ปฏิบัติตามข้อ 20 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงห้าหมื่นบาท

38. ผู้ประสมภัยผู้ใดยื่นคำขอรับชดเชยค่าเสียหายเบื้องต้นตามพระราชบัญญัตินี้โดยทุจริต หรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จเพื่อขอรับค่าเสียหายเบื้องต้นตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุก

ไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

39. บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้มีโทษปรับสถานเดียวให้นายทะเบียนมีอำนาจเปรียบเทียบปรับได้ และเมื่อได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวันแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

บทเฉพาะกาล

40. ให้เจ้าของรถซึ่งใช้รถหรือมีรถไว้เพื่อใช้อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับดำเนินการจัดให้มีการประกันความเสียหายสำหรับผู้ประสบภัยตามพระราชบัญญัตินี้ให้เสร็จสิ้นภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และก่อนพ้นระยะเวลาดังกล่าวมิให้ถือว่าเจ้าของรถนั้นไม่ปฏิบัติตามข้อ 3 หรือ ข้อ 5

ให้บทบัญญัติข้อ 17.5 มีผลใช้บังคับกับรถที่เจ้าของรถได้จัดให้มีการประกันความเสียหายไว้แล้วตามข้อ 3 หรือข้อ 5

ภายใต้บังคับวรรคสอง บทบัญญัติในข้อ 17 ยังมีให้ใช้บังคับจนกว่าจะพ้นกำหนดสามร้อยหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

41. พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประวัติความเป็นมาของร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. *

การกำหนดหรือบังคับให้เจ้าของรถทุกคันต้องทำประกันเพื่อคุ้มครองต่อผู้ประสบภัยหรือบุคคลภายนอกนั้น ได้มีมากกว่า 70 ปีแล้ว ในประเทศสวีเดนได้มีกฎหมายบังคับให้รถยนต์ต้องมีการประกันภัยเพื่อคุ้มครองการมรณะและความบาดเจ็บของบุคคลภายนอก รวมทั้งทรัพย์สินของบุคคลภายนอกด้วยในปี พ.ศ. 2459 (ค.ศ. 1916) และในแถบเอเชีย ประเทศไต้หวันก็ทำนองเดียวกันและมีใช้บังคับในปี พ.ศ. 2472 (ค.ศ. 1929) เป็นต้นมา

ส่วนของประเทศไทย รัฐบาลทุกยุคทุกสมัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการที่จะมีมาตรการที่จะให้ความคุ้มครองแก่ผู้ประสบภัยจากรถยนต์เสมอมา ดังจะเห็นได้จาก

1. พระราชบัญญัติขนส่งทางบก พ.ศ. 2497 มีบทบัญญัติให้รถยนต์บรรทุกที่ประกอบกาขนส่งทางบกต้องเอาประกันภัยเพื่อชีวิตและร่างกายของบุคคลภายนอกไม่น้อยกว่าคนละห้าพันบาท ซึ่งต่อมาได้มีการปรับปรุงแก้ไขเป็นการวางหลักทรัพย์เป็นประกันแทนในปี พ.ศ. 2522

2. พระราชบัญญัติการจราจร พ.ศ. 2527 โดยกฎกระทรวง 3 ฉบับ ได้กำหนดให้รถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารไม่เกิน 7 คน (รถยนต์แท็กซี่) รถยนต์สี่ล้อเล็กรับจ้าง และรถยนต์รับจ้างสามล้อต้องเอาประกันภัยเพื่อคุ้มครองชีวิตและความบาดเจ็บของผู้โดยสารและบุคคลภายนอกไม่น้อยกว่าคนละสองหมื่นห้าพันบาท และไม่น้อยกว่าสองแสนห้าหมื่นบาท ต่ออุบัติเหตุแต่ละครั้ง

3. ปี พ.ศ. 2526 คณะกรรมการป้องกันอุบัติเหตุแห่งชาติ (กปอ.) สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี โดยคณะอนุกรรมการเฉพาะกิจเพื่อหามาตรการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถยนต์ ได้ดำเนินการศึกษารวมทั้งได้เดินทางไปศึกษา หามแนวทางการให้ความคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถยนต์ในต่างประเทศ เช่น ญี่ปุ่น สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ เกาหลี และฮ่องกง และได้ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถยนต์ขึ้นเพื่อนำเสนอต่อคณะรัฐมนตรีพิจารณาในปี พ.ศ. 2527 พ.ศ. 2533-34

4. ในปี พ.ศ. 2534 กระทรวงพาณิชย์โดยกรมการประกันภัยได้ดำเนินการพิจารณาปรับปรุงและแก้ไขร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถยนต์ดังกล่าว และนำเสนอคณะรัฐมนตรีให้เห็นชอบในหลักการ ซึ่งต่อมาได้ผ่านการพิจารณาตรวจสอบ และแก้ไขจากคณะกรรมการกฤษฎีกา เมื่อ ธันวาคม พ.ศ. 2534 เพื่อคณะรัฐมนตรีจะได้พิจารณา จนในที่สุด ก็ได้มีการเสนอให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณา

* ที่มา: กองนิติการ กรมการประกันภัย กระทรวงพาณิชย์

เหตุผลและนโยบายของร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. *

การที่รัฐบาลให้มีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถนั้น มีเหตุผลและนโยบายพอสรุปได้ ดังนี้

1. เนื่องจากอุบัติเหตุอันเกิดจากรถได้ทวีจำนวนมากขึ้นตามลำดับตามการเพิ่มขึ้นของจำนวนรถในแต่ละปี เป็นเหตุให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก โดยที่ผู้ประสบภัยดังกล่าว ไม่ได้รับการชดเชยค่าเสียหายหรือได้รับการชดเชยค่าเสียหายไม่คุ้มกับความเสียหายที่ได้รับจริง รวมทั้งไม่ได้รับการรักษาพยาบาลเบื้องต้นอย่างทันท่วงที ดังนั้น เพื่อให้ประชาชนผู้ประสบภัยได้รับการชดเชยค่าเสียหายและได้รับค่าเสียหายเบื้องต้นอย่างทันท่วงทีและแน่นอน จึงต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้นมาใช้บังคับ
2. เพื่อให้พระราชบัญญัตินี้เป็นหลักประกันว่า ผู้ประสบภัยจากรถจะได้รับการชดเชยค่าเสียหายและค่าเสียหายเบื้องต้นอย่างแน่นอนและทันท่วงที และเป็นหลักประกันได้ว่า สถานพยาบาลทุกแห่งจะได้รับเงินค่ารักษาพยาบาลอย่างแน่นอนและรวดเร็วในการรักษาพยาบาลแก่ผู้ประสบภัยจากรถดังกล่าว
3. เพื่อเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนธุรกิจประกันภัย ให้มีส่วนร่วมในการบรรเทาค่าเสียหายของผู้ประสบภัยอันเนื่องมาจากอุบัติเหตุจากรถยนต์ ซึ่งนอกจากจะเป็นการบรรเทาความเดือดร้อนของผู้ประสบภัยและครอบครัวแล้ว ยังเป็นการช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐบาลในด้านสวัสดิสงเคราะห์อีกด้วย

* ที่มา: กองนิติการ กรมการประกันภัย กระทรวงพาณิชย์

ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคที่ประสบภัยจากการประกันภัยรถยนต์ภาคปกติ *

1. การประกันความเสียหาย

โดยประกันภัยกับบริษัทประกันภัยนั้นเป็นการคุ้มครองเฉพาะผู้ประสบภัยเท่านั้น ซึ่งหมายถึงเฉพาะชีวิตและร่างกายของผู้ประสบภัยเท่านั้น ไม่ได้หมายความว่ารวมไปถึงทรัพย์สินของบุคคลภายนอกหรือของบุคคลอื่นแต่อย่างใด การประกันภัยส่วนนี้จึงเป็นส่วนหนึ่งของการประกันภัยปกติอยู่แล้ว แตกต่างก็คือ การจ่ายค่าเสียหายแก่ผู้ประสบภัยตามร่าง พ.ร.บ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ (การประกันความเสียหาย) ให้มีการจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความเสียหายนั้น ต้องจ่ายโดยไม่ต้องรอการพิสูจน์ความผิดและต้องจ่ายภายใน 7 วันนับแต่วันที่ผู้ประสบภัยร้องขอ แต่ส่วนของความเสียหายที่เกินจากค่าเสียหายเบื้องต้นนั้นการจ่ายค่าใช้จ่ายค่าเสียหายเป็นสินไหมทดแทนนั้นเป็นไปตามข้อสัญญา เงื่อนไขและข้อยกเว้นของกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ภาคปกติทุกประการ

2. การประกันภัยรถยนต์ภาคปกติ การประกันภัยตามกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ภาคปตินั้น

เป็นการสมัครใจของเจ้าของรถและบริษัทที่จะเอาประกันภัยและรับประกันภัยซึ่งกันและกัน เช่นเดียวกับการคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์สินของบุคคลภายนอก เป็นจำนวนเงินต่อบุคคลหรือต่ออุบัติเหตุแต่ละครั้งตามที่ตกลงกันทั้งสองฝ่าย ดังนั้น เมื่อมีการบังคับให้ประกันความเสียหายแล้ว การประกันภัยรถยนต์ที่ผู้เอาประกันภัยเคยซื้อด้วยความสมัครใจก็ยังคงมีอยู่ตามปกติ แต่จะครอบคลุมถึงความคุ้มครองผู้ประสบภัยตามร่าง พ.ร.บ. นี้ได้ก็ต่อเมื่อผู้เอาประกันภัยซื้อความคุ้มครองในวงเงินที่สูงกว่าภาคบังคับเท่านั้น ส่วนการคุ้มครองอื่น ๆ ของกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ภาคปกติ เช่น ทรัพย์สินของบุคคลภายนอกก็ยังคงเป็นไปตามที่ทั้งสองฝ่ายตกลงซึ่งกันและกัน ซึ่งการประกันภัยทั้งบุคคล และทรัพย์สินของบุคคลภายนอกนี้ เป็นการที่บริษัทประกันภัยได้เข้าไปรับผิดชอบค่าใช้จ่ายสินไหมทดแทน แทนเจ้าของรถที่จะต้องรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เท่านั้น ดังนั้นการประกันภัยภาคปกติจึงเป็นส่วนหนึ่งของความรับผิดชอบตามร่าง พ.ร.บ.

3. ความรับผิดชอบกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เป็นความรับผิดชอบของเจ้าของรถที่ก่อให้เกิดความ

เสียหายต่อบุคคลทั้งชีวิตและร่างกาย รวมทั้งทรัพย์สินของบุคคลภายนอกด้วย แต่ตามร่าง พ.ร.บ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ได้บังคับให้เจ้าของรถต้องมีการประกันความเสียหายนั้นบังคับเฉพาะผู้ประสบภัยที่หมายถึงชีวิตและร่างกายของบุคคลผู้ประสบภัยเท่านั้น ไม่ได้หมายความว่าหรือบังคับให้ประกันภัยถึงความเสียหายของทรัพย์สินของบุคคลภายนอกแต่อย่างใด ดังนั้น การประกันความเสียหายตามร่าง พ.ร.บ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถจึงเป็นส่วนหนึ่งของการประกันภัยภาคปกติ และเป็นส่วนหนึ่งของความรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เท่านั้น

* ที่มา: กองนิติการ กรมการประกันภัย กระทรวงพาณิชย์

4. โทษของการไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย เจ้าของรถที่ไม่ทำประกันความเสียหายสำหรับผู้
ประสบภัยตามกฎหมายนี้ หรือผู้ได้นำรถที่ได้มีประกันความเสียหายมาใช้ยืมจะได้รับโทษปรับตั้งแต่
หนึ่งหมื่นบาท ถึงห้าหมื่นบาท และหากไม่คิดเครื่องหมายแสดงว่า มีการประกันความเสียหายที่รถตามวิธี
ที่กำหนดในกฎกระทรวง ย่อมจะได้รับโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

จำนวนรถตามสถิติ ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2533*

ประเภท	จำนวน (คัน)
จักรยานยนต์ 100 ซีซี ขึ้นไป	4,778,220
รถยนต์โดยสาร	50,049
รถยนต์นั่งส่วนบุคคล และ TAXI	1,222,438
รถบรรทุก 2 คัน ขึ้นไป	931,550
อื่น ๆ	185,316
รวม	7,167,573

* ที่มา: กรมการประกันภัย

การแบ่งประเภทรถยนต์เพื่อจัดกลุ่มอัตราเบี้ยประกันภัย *

1. รถยนต์เก๋งนั่งส่วนบุคคล รถยนต์เก๋งนั่งส่วนบุคคลแบบสปอร์ต รถยนต์พยาบาลตามขนาดเครื่องยนต์
2. รถยนต์โดยสารส่วนบุคคล ตามจำนวนที่นั่งผู้โดยสาร
3. รถจักรยานยนต์ส่วนบุคคล ตามขนาดเครื่องยนต์
4. รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล รถยนต์ดับเพลิง รถยนต์บรรทุกศพ รถยนต์ที่ใช้ในการเกษตร รถยนต์ที่ใช้ในการก่อสร้าง ตามขนาดน้ำหนักรวม
5. รถยนต์บรรทุก - แบบตู้เย็น ตามขนาดน้ำหนักรวม
6. รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลแบบถังเหล็ก เพื่อบรรทุกน้ำมันเชื้อเพลิง หรือแก๊ส หรือกรด ตามขนาดน้ำหนักรวม
7. รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลแบบถังเหล็กอื่น ๆ ตามขนาดน้ำหนักรวม
8. รถยนต์ส่วนบุคคล-หัวรถลากจูง ตามขนาดน้ำหนักรถยนต์
9. รถยนต์ส่วนบุคคล-รถพ่วง รถยนต์รับจ้างพิเศษ-รถพ่วง รถยนต์รับจ้างสาธารณะ-รถพ่วง ตามขนาดน้ำหนักรวม
10. รถพ่วง ใช้กับรถนั่งส่วนบุคคล ทุกขนาดเครื่องยนต์
11. รถยนต์นั่งรับจ้างพิเศษ รถยนต์นั่งรับจ้างสาธารณะ ตามขนาดเครื่องยนต์
12. รถยนต์นั่งรับจ้างพิเศษใช้ในกิจการโรงเรียน (เพื่อรับส่งนักเรียน) ตามขนาดเครื่องยนต์
13. รถยนต์นั่งรับจ้างพิเศษ-ใช้ในกิจการโรงแรมหรือนำเที่ยวหรือสายการบิน (เพื่อบริการลูกค้า) ตามขนาดเครื่องยนต์
14. รถยนต์โดยสารรับจ้างพิเศษ รถยนต์โดยสารรับจ้างพิเศษ-ใช้ในเมือง (ไม่ใช่รับจ้างระหว่างจังหวัด) รถยนต์โดยสารรับจ้างสาธารณะ รถยนต์โดยสารรับจ้างสาธารณะ-ใช้ในเมือง (ไม่ใช่รับจ้างระหว่างจังหวัด) ตามขนาดจำนวนที่นั่งผู้โดยสาร
15. รถยนต์โดยสารรับจ้างพิเศษ-ใช้ในกิจการโรงแรมหรือนำเที่ยวหรือสายการบิน (เพื่อบริการลูกค้า) ตามขนาดจำนวนที่นั่งผู้โดยสาร
16. รถยนต์โดยสารรับจ้างพิเศษ-ใช้ในกิจการโรงเรียน (เพื่อรับส่งนักเรียน) ตามขนาดจำนวนที่นั่งผู้โดยสาร

* ที่มา: กองนิติการ กรมการประกันภัย

17. รถจักรยานยนต์-รับจ้างพิเศษ รถจักรยานยนต์-รับจ้างสาธารณะ ตามขนาดเครื่องยนต์
18. รถยนต์รับจ้างพิเศษ-หัวรถลากจูง รถยนต์รับจ้างสาธารณะ-หัวรถลากจูงตามขนาดน้ำหนัก
รถยนต์
19. รถยนต์ป้ายแดง (การค้ารถยนต์ประกันภัยป้ายแดง) รถยนต์ป้ายแดง (การค้ารถยนต์ประกัน
ภัยผู้ขับขี่) ทุกขนาดเครื่องยนต์
20. รถยนต์บรรทุกรับจ้างพิเศษ-แบบดั่งเหล็ก รถยนต์บรรทุกรับจ้างสาธารณะ-แบบดั่งเหล็ก ตาม
ขนาดน้ำหนักรวม
21. รถยนต์บรรทุกรับจ้างพิเศษ รถยนต์บรรทุกรับจ้างสาธารณะ ตามขนาดน้ำหนักรวม
22. รถยนต์บรรทุกรับจ้างพิเศษ-แบบตู้เป็น รถยนต์บรรทุกรับจ้างสาธารณะ-แบบตู้เป็น ตามขนาด
น้ำหนักรวม
23. รถยนต์บรรทุกรับจ้างพิเศษ-แบบดั่งเหล็ก เพื่อบรรทุกน้ำมันเชื้อเพลิง หรือแก๊ส หรือกรด
รถยนต์บรรทุกรับจ้างสาธารณะ-แบบดั่งเหล็ก เพื่อบรรทุกน้ำมันเชื้อเพลิง หรือแก๊ส หรือกรด
ตามขนาดน้ำหนักรวม